

4. Baskı

Pes Etmeyen Tavuk

hayykitap

JILL TOMLINSON

Resimleyen Paul Howard

Hilda küçük bir cilli tavuk.
Cesur ve kararlı.
Aklına bir şey koyduysa
onu kimse durduramaz!

Acaba Hilda kendine bir aile
kurabilecek mi?

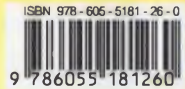

33.000 adet satan serinin
diğer kahramanlarıyla tanışmak ister misiniz?

hayykitap

10 TL

Bu, Hilda.

Hilda küçük bir cilli tavuk.

Mısır gevreği yemeyi,
itfaiye araçlarını ve
teyzesine gitmeyi
çok seviyor.

Ama Hilda'nın hepsinden çok
istediği bir tek şey var...

Hayykitap - 219
Yaşasın Çocuklar - 45

PES ETMEYEN TAVUK
Jill Tomlinson

Özgün Adı: The Hen Who Wouldn't Give Up
Resimleyen: Paul Howard
İngilizceden Çeviren: Gökçe Ateş Aytuğ
Editör: Şiirsel Taş
Grafik Uygulama: Mehmet Karakurt

© Hayykitap, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Hayykitap'a aittir.

İngilizcede ilk baskısı 1967'de *Hilda the Hen* adıyla
Methuen and Co Ltd tarafından yapılmıştır.
Yeni baskıları Egmont UK Limited, 239 Kensington High Street,
London W8 6SA tarafından yapılmaktadır.

Metin © The Estate of Jill Tomlinson, 1967
Kapak ve resimler © Paul Howard, 2004

ISBN: 978-605-5181-26-0

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2013

4. Baskı: İstanbul, Eylül 2017

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C
Güneşli-İstanbul
Sertifika No: 11965
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap

Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sok.
No: 36 Akatlar Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com

Yayınevinden ve yazardan yazılı izin alınmadan
kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Pes
Etmeyen
Tavuk

JILL TOMLINSON

Resimleyen Paul Howard

İngilizceden Çeviren Gökçe Ates Aytug

*Tıpkı Hilda gibi asla pes etmeyen
Dr. Frederick N. Hicks'e
ve her zamanki gibi D. H.'ye...*

Bölümler

Hilda tatsız bir gün geçiriyor 7

Hilda kendine
bir araç buluyor 13

Hilda yapışıp kalıyor 22

Hilda çaya gidiyor 33

Hilda otostop çekiyor 44

Hilda gurk oluyor 57

O yumurta benim! 65

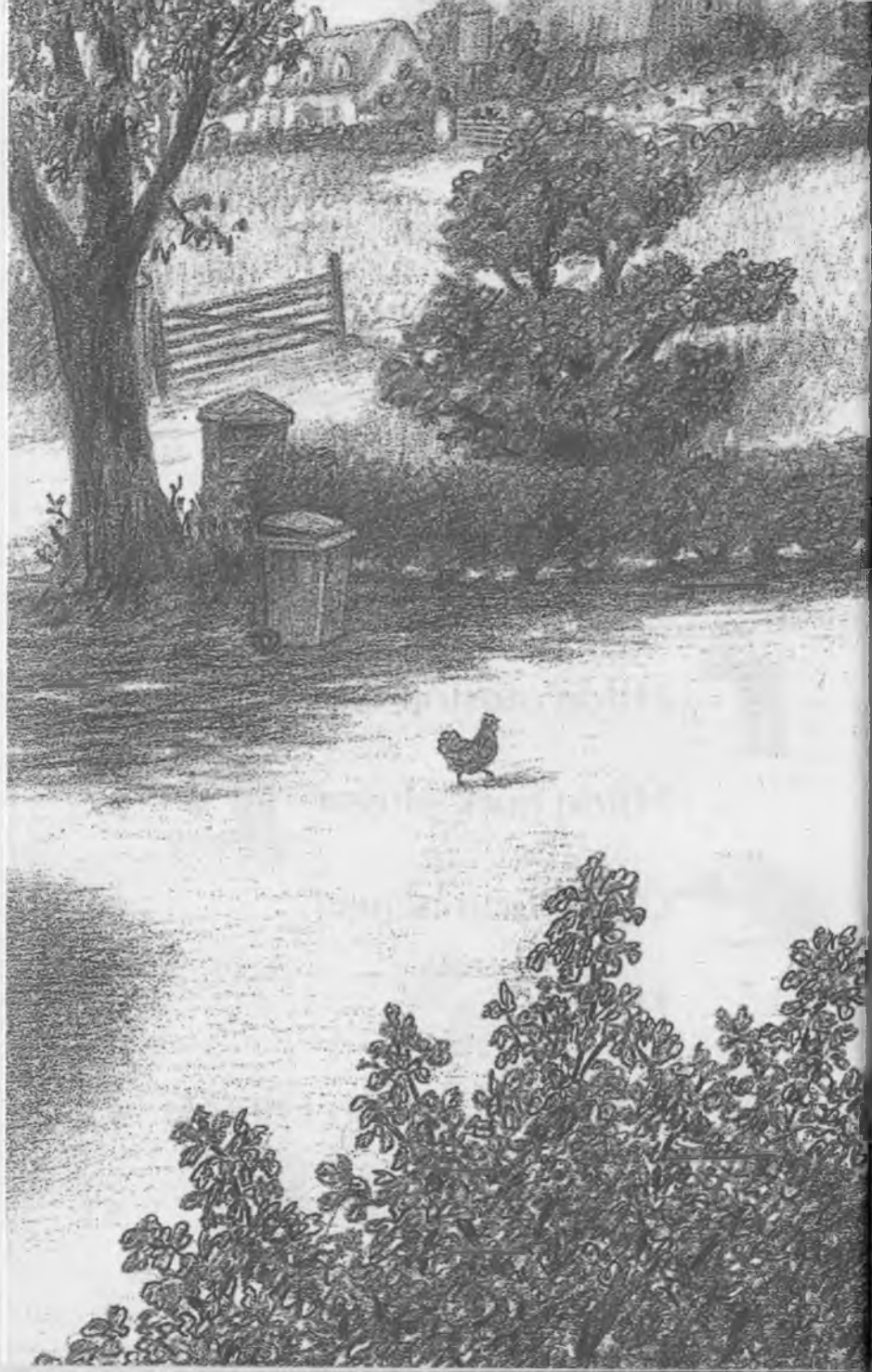
Hırsız 75

Gerçek bir cesaret örneği 85

Hilda'nın ailesi 97

Hilda tatsız bir gün geçiriyor

Hilda küçük, kahverengi bir çilli tavuktu. Az Toprak köyündeki Biddik Çiftliği'nde yaşırdı.

Hilda'nın içi içine sığmıyordu. Teyzesinin beş civcivi olmuştu ve Hilda onları görmeye can atıyordu. Fakat bir sorun vardı: Teyzesinin yaşadığı Çok Tepe, Hilda'nın çiftliğinden 8 kilometre uzaktaydı. Hilda oraya nasıl

gidecekti? O kadar yolu yürümesi imkânsızdı.

Hilda çalı çitin dibinde her zamanki yerine oturup arpacı kumrusu gibi düşünmeye başladı.

Sonra birden neşeyle başını kaldırdı. Tabii ya! Bir araç bulması gerekecekti.

Çitin altından geçip, çamurlu patikada hızlı hızlı yürümeye başladı.

Ana caddede bir sürü araba vardır, diyordu kendi kendine. Çok Tepe'ye hemencecik varırım. Ah teyzeciğim, beni görünce gözlerine inanamayacaksınız!

Fakat Hilda caddeye vardığında görünürde ne araba vardı ne bir şey.

Belki daha ileride bir araç bulurum, diye

düşündü ve Çok Tepe yönünde yürümeye başladı.

Şansı yaver gitti. Hemen köşeyi dönünce birkaç sıra müstakil ev ve park etmiş büyük, yeşil, kamyonu andıran bir araç gördü.

Aslında kasaya benzer, arka kapısı yarı açık duran tuhaf bir araçtı. Hilda kapağın üzerine hoplayıp içeri baktı. Yırtık paketler, kül ve eski püskü teneke kutularla dolu görünüyordu. Çok pis kokuyordu.

Fakat müşkülpesentliğin sırası değildi. Hilda kaderine razı olup içeri atladı ve eski bir mısır gevreği paketinin üzerine yerleşti.

Paketin içinde birkaç parça mısır gevreği kalmıştı. Hilda mısır gevreğini çok severdi.

Tam da son gevreğin son parçasını kıtırdatırken bir anda neye uğradığını şaşırıldı. Önce küt pat, tangır tungur sesler duyuldu,

sonra da başından aşağı feci şeyler yağmaya başladı! Çürük elmalar, yapış yapış konserve fasulyeler, sivri kılçıklar ve –ıyyy!– tarif edilemeyecek kadar berbat çeşit çeşit çer çöpün üzerine yığılmasıyla dayak yemekten beter oldu. Öylesine afallamıştı ki sesini çıkarıp da bağıramadı bile. Diri diri gömüleceğini düşünüyordu.

Sonunda çöp yağmuru dindi. Ama daha da kötüsü bekliyordu Hilda'yı.

“Tamamdır dostum! İşte kaldırıyorum!” diye bir ses duyuldu ve içeride ne varsa öne doğru kaymaya başladı.

Önce sevindi Hilda, çünkü bütün çöpler yuvarlana yuvarlana üzerinden kalkıyordu ama bu sefer de diğer tarafta koca bir yığın oluşmuştu. Yığının en tepesine ise, öfkeli öfkeli kanat çırpın Hilda yuvarlanmıştı.

Çöp konteynerlerinin üstüne boşaltılması yetmezmiş gibi bir de tepetaklak olmuştu! Bu kadarı çok fazlaydı.

Hilda kanatlarını açıp, kasanın şimdi yukarıya bakan boş tarafına doğru pırladı. Fakat kasa bu sefer de ters yöne hareketlendi. Hilda can havliyle kenarına sımsıkı tutundu, sallantı durur durmaz da aşağı atladığı gibi koşmaya başladı.

Arkasına bile bakmadan, çiftliğin

önündeki patikaya varıncaya kadar koştu. Tir tir titriyordu.

“Vay başıma gelenler,” diye gıdıkladı ve bir hendeğin kıyısına yığılıp kaldı. “Vay başıma gelenler, vay!”

Biraz dinlendikten sonra tüylerindeki tozları silkeleyip hendekte güzelce yıkandı.

Şimdi kendini çok daha iyi hissediyordu.

“Aptal kafam!” diye çıkıştı kendine, kuyruğuna yapışmış bir parça pekmezi gagasıyla temizlerken. “Bula bula bir çöp arabası buldum! Ama pes etmek yok. Teyzemin civcivlerini mutlaka göreceğim. Yarın tekrar denerim. Daha temiz bir araç bulmak şartıyla tabii!”

Ve küçük cesur Hilda, kafası dimdik, çiftlikteki evinin yolunu tuttu.

Hilda kendine bir araç buluyor

Hilda ertesi sabah uyandığında güneş pırıl pırıldı.

Bugün beni Çok Tepe'ye götürecek bir araç bulacağımdan eminim, diye düşündü.

Kahvaltısını bitirir bitirmez de yola koyuldu. Bütün ciddiyetini takınmıştı. Onu kim görse, *bir yere gitmeye niyetli* bir tavuk olduğunu hemen anlardı.

Patikadan aşağı yürüyüp ana caddeye

çıktı, Çok Tepe yönünde yürümeye başladı. Az Toprak köyünden ve karşı taraftaki evlerin önünden geçti ama binebileceği herhangi bir araç göremedi. Bir tek, ön bahçelerden birinde eski bir bebek arabası duruyordu ama onu da arkadan iten olmazsa işine yaramazdı.

Derken birden tam da aradığı şeyi karşısında buldu! Büyük ve kırmızıydı, güneşte ışıldıyordu ve sürücü koltuğuna yerleşmek üzereydi. Hilda'nın tereddüt etmeye vakti yoktu. Bir şey çok açıktı: Bu bir çöp arabası değildi ve önceki gün yaşadığı korkunç tecrübeden sonra Hilda için en önemlisi de buydu zaten.

Bu araçla gidecekti.

Fakat işin garibi, Hilda gibi düşünen

başkaları da vardı! Bir sürü adam Hilda ile aynı anda araca doluştu. Ama Hilda'nın buna kafa yormaya vakti yoktu. Sıkı sıkı tutunmakla meşguldü. Çünkü itfaiye aracı –evet, bir itfaiye aracıydı– son sürat yola koyulmuştu. Hilda az sonra düşeceğinden emindi. Bir o yana bir bu yana yalpalarken gözlerini sımsıkı yumdu. Aracın tepesinde öğlen güneşiyle parıldayan siren, nani nani ötmeye başlamıştı.

Heyecan dozu yükseliyordu, Hilda eğlenmeye başlamıştı. Gözlerini açıp etrafına baktı. Hemen yukarısında bir merdiven vardı. Onun üstüne tünemesi daha güvenli olurdu. Merdivene tırmanıp en tepedeki basamağa hopladı. Manzara muhteşemdi, kilometrelerce öteyi görebiliyordu Hilda.

Önlerine ne çıksa onlara yol veriyordu. Arabalar, köpekler, bisikletler, itfaiye arabasını

gördükleri ya da duydukları an aceleyle kenara çekiliyordu.

Hilda'nın keyfine diyecek yoktu. Bu hızla giderlerse Çok Tepe'ye varmalarına bir şey kalmamıştı.

Fakat birden bir yan yola saptıklarını fark etti Hilda. Bu çok kötüydü işte. İtfaiye arabasından inmek zorunda kalacaktı.

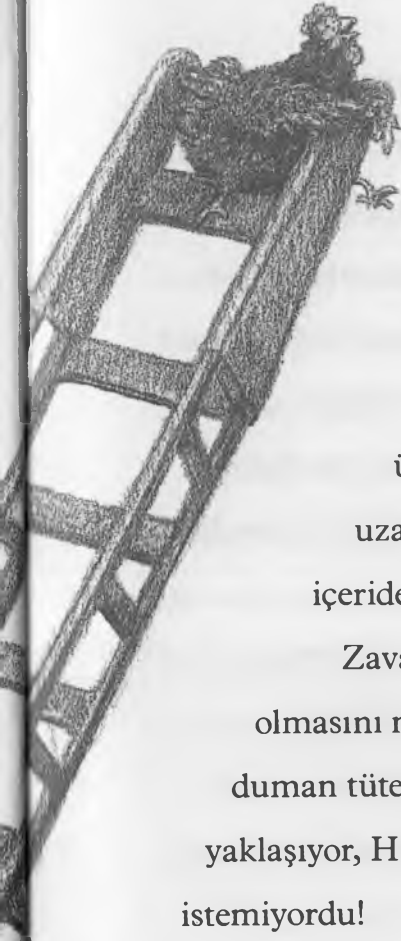
“Durun!” diye haykırdı. “Durun! İnmek istiyorum!” Ama siren sesi öyle yüksekti ki Hilda'yı duyan olmadı.

Derken durdular, evet.

Hem de küt diye. Hilda neredeyse merdivenden aşağı yuvarlanacaktı.

Sonra merdiven

hareket etmeye başladı.
Hilda neye uğradığını
anlayamadan yükselmeye
başladı. Yangın mahalline
ulaşmışlardı. Merdiven
yüksek bir binanın
üst pencerelerine doğru
uzatılıyordu ki bir itfaiyeci çıkıp
içeride kalanları kurtarabilsin.

Zavallı Hilda bir paraşütü
olmasını ne çok isterdi. Merdiven
duman tüten pencerelere yaklaştıkça
yaklaşıyor, Hilda ise kızarmış tavuk olmak
istemiyordu!

Sonunda merdiven evin yan duvarına
dayandı ve Hilda yangının tam ortasına
düşmeyeceğini anlayınca derin bir oh çekti.
Birin merdivene çıktığını duymuştu, tam

dönüp bakacakken birden hemen yanı başında tazyikli bir su fışşş diye duvarı dövmeye başladı. Hilda sıırılsıklam olmuştu.

“Hoop, hoop!” diye bağırdı arkasından bir ses. “Şu hortumu nereye tuttuğuna dikkat etsene. Bugün banyo günüm değil!”

Ve itfaiyeci Hilda’yı gördü. Merdivenin tepesinde ıslak bir tüy yumağı gibi çömmüş oturuyordu.

“Merhaba!” dedi itfaiyeci. “Burada ne yapıyorsun küçük hanım? İtfaiyeciye benzetemedim ama! Tamam tamam, aşağı indireceğim seni. Fakat biraz bekleyeceksin, önce içeri bakmam gerekiyor.”

İtfaiyeci yukarı tırmandı. Hilda’nın yanından geçip pencerenin ardındaki dumanların arasında gözden kayboldu.

Neyse ki kısa süre sonra geri döndü.

“Kimse yokmuş tatlım. Hadi gel, aşığı inelim.”

Kaskını çıkarıp Hilda’yı tünediğı yerden nazikçe aldı ve kaskın içine koydu. Hilda ona minnettardı; kaska kurulup aşığıya rahat bir yolculuk yaptı.

İtfaiyeci gerçekten büyük incelik göstermişti, Hilda o kadar ıslanmıştı ki... Hilda da ona bildiğı yegâne yöntemle teşekkür etti. İtfaiyecinin kaskına büyük, kahverengi bir yumurta yumurtladı!

İtfaiyeci Hilda’yı almak için kaskın içine uzanır uzanmaz fark etti yumurtayı.

“Oo, ne kadar şanslıyım!” dedi yumurtayı avucuna alıp. “Teşekkür ederim tatlım. Çay saatimi şenlendirdin.”

“Ne yapıyorsun orada?” diye sordu bir başka itfaiyeci, yanlarına gelirken. Yangın

sönmüştü ve itfaiyeciler araca dönüyorlardı.

“Şu işe bak! Az Toprak’taki Biddik Çiftliği’nden Hilda bu. Onu evine götürsek iyi olur.”

Böylece Hilda itfaiye aracına bir kez daha bindi. Ama bu seferki nazik itfaiyecinin kaskının içinde sessiz sakin bir yolculuktu.

Diğer itfaiyeciler Hilda’nın hediye ettiği yumurtayı kıskanmıştı.

“Hadi Hilda, bizim için de yumurtla,” diye takıldılar ona.

Ama Hilda hiç oralı olmadı.

Az Toprak’a vardıklarında Hilda’nın itfaiyecisi onu çiftliğin kapısına bıraktı. Hilda da hoşça kal demek için nazikçe elini gagaladı itfaiyecinin. Sonra kapının altındaki açıklıktan geçip bahçede kurumlana kurumlana yürümeye başladı. Bütün bakışlar üzerinde

toplanmıştı. Ne de olsa itfaiye aracıyla evine bırakılan bir tavuğa pek de sık rastlanmıyordu! Tüm arkadaşlarının ağzı açık kalmıştı.

Başından geçenleri bir bir anlatırken, macerasının henüz bitmediğini anladı Hilda. Çok Tepe'deki teyzesinin yeni civcivlerini hâlâ görememişti.

Yarın tekrar deneyecekti.

Hilda yapışıp kalıyor

Kahvaltı zamanı çiftlikteki bütün arkadaşlarının ilgisi Hilda'nın üzerindeydi.

“Hadi bakalım Hilda, sıkı bir kahvaltı yap,” dedi çiftliğin en yaşlı tavuğu olan Flo.

“Morale ve güce ihtiyacın olacak.”

“İstersen benim tahıllarımdan alabilirsin,” diye teklif etti küçük bir piliç, utana sıkıla.

“Ben doydum.”

“Teşekkür ederim Mary,” dedi Hilda.

“Ben de doydum. Hadi artık, yolcu yolunda gerek.” Tüylerini kabartıp kapıya doğru yürüdü.

“Ben de gelebilir miyim? Lütfen Hilda!” diye yalvardı Mary, Hilda’nın yanında hop hop hoplayarak.

“Olmaz Mary. Senin için çok uzak. Hem ben kendime anca yetiyorum! Döndüğümde anlatırım. Hoşça kal.”

Hilda kapının altından geçip patikaya daldı.

Diğerleri kapının ardında toplanmış onu izliyorlardı.

“İyi şanslar Hilda,” diye seslendiler.

“Teyzene bizden selam söyle.”

“Söylerim,” diye seslendi Hilda. Onu böyle yolcu etmeleri büyük incelikti. Hilda bu sabah çok mutlu ve umutluymuştu.

Fakat yarım saat içinde bu güzel duygulardan eser kalmadı. Köyden ve önceki gün itfaiye arabasına rastladığı yerden geçmiş ama hâlâ bir araç bulamamıştı.

Bir sonraki viraja gelince başını kaldırıp havayı kokladı. Kesif, sıcak bir koku vardı. Pek hoşuna gitmedi bu. Ama virajı döner dönmez kokuyu unuttu. Çünkü yolun kenarında ağır ağır ilerleyen bir şey, onu teyzesine götürebilecek bir şey vardı.

Hilda böylesine ilk kez rastlıyordu.

Traktöre pek benzemiyordu; önde büyük bir silindiri, üstünde kara kara tüten küçük bir bacası vardı. Çok yavaş gidiyordu ama

itfaiye aracında yaptığı, tüylerini uçuşturan yolculuktan sonra bu Hilda'ya hiç de kötü gelmedi. Hemen üstüne hopladı.

Sürücü onu görmüştü.

“Hey! Ne istiyorsun? Kış kış!” diye bağırdı.

Hilda sağır numarası yaptı. Tepeye tüneyip oturdu; aracın bir parçasıydı sanki.

“İyi bakalım, sen bilirsin küçük kuş. Madem öyle, seni eve götürüyim. Biraz sosla tadına doyum olmaz.” Adam kıs kıs gülüp direksiyona döndü.

Hilda biraz paniğe kapıldıysa da yerinden kıınıldamadı. Al yanaklı, temiz yüzlü bir adamdı şoför; şaka yapıyor olmalıydı. Evet evet, şaka yaptığından emindi! Önemli olan Çok Tepe'ye ulaşabilmektir.

Fakat yolculuk uzun sürecekti. Hilda ilk

kez bu kadar yavaş giden bir araç görüyordu. Yürüse daha hızlı giderdi aslında ama bacaklarında derman kalmamıştı. Hiç olmazsa biraz dinlenebilecekti. Gözlerini kapatıp uyuklamaya başladı.

Gözlerini açtığıında ters yöne gidiyorlardı! Hilda birden neler olduğunu anladı. Aynı yolda bir ileri bir geri gidip geliyorlardı.

“Of, ne kadar aptalım!” diye gıdıkladı Hilda. “Bu yüzden silindir varmış demek. Yolu onarmak için dökülen asfaltı yayıp düzleştirmeye yarıyormuş! Burada daha fazla vakit kaybedemem. Başka bir araç bulmalıyım.”

Aracın arka tarafına doğru yürüdü ve dosdoğru yola atladı.

Çok kötü bir şey oldu. Hilda kımıldayamıyordu! Ayakları yapışmıştı!

Oynatmaya çalıştı, çekiştirdi ama işe yaramadı. Islak asfalta yapışmıştı.

Bir umutla ayaklarının etrafındaki asfaltı gagalamaya başladı. Ama çok geçmeden ne kadar saçma bir şey yaptığını fark etti. Gagası da asfalta yapışmıştı! Üstelik buharlı yol silindiri tekrar dönmüş, üzerine üzerine geliyor ve Hilda gagasını açıp da şoförü uyaramıyordu. İncecik bir ses çıkarmayı bile beceremedi; devasa silindir gittikçe yaklaşıyordu. şoför onu fark edecek miydi?

Hilda adamın dikkatini çekmek için kanat çırpmaya başladı. Eğer onu görmezse akşam soslu tavuk yiyecekti muhtemelen ama Hilda adamın gönlünün buna razı gelmeyeceğini düşünüyordu.

şoför onu gördü. Silindiri durdurup dikkatle asfaltın kıyısına bastı.

“Bu ne hal,” dedi Hilda’ya bakıp.

Hilda utanç içinde başını öne eğdi.

“Annamıyorum valla. Şu kuşlar bir acayıp!” dedi adam başını iki yana sallayarak.

“Neyse, bir şekilde çıkarmak lazım seni. Du bekle biraz!”

Dikkatli adımlarla silindire gitti ve elinde bir malayla döndü. “Kaza kaza çıkaracağım, ne yapayım,” dedi. “Güzelim asfaltımı da berbat ettin ya, aslında kurtarılmayı hak etmiyorsun küçük hanım.”

Adam malayla etrafını kazıyarak ayaklarını asfalttan kurtarıırken Hilda kımıldamadan bekledi.

Pençeleri asfalta bulanmıştı.

“Şuraya bak, berbat haldesin! Yapılacak tek şey var.” Hilda’yı nazikçe tutup silindire götürdü. Sonra da koltuğunun altına sıkıştırıp, tütün kabına büyük bir bidondan biraz parafin döktü ve kabı yere koydu.

“İşte buyur,” dedi Hilda’yı kabın içine bırakarak. “Biraz bekle bakalım. İşe yarayacak. Du bi de gagana bakalım. Hımm. Gaganı da içine daldırırsan iyi edersin. Tadı güzel değil ama derdine deva.”

Hilda bileklerine kadar gömüldüğü parafine bakınca tüyleri ürperdi. Ama cesur bir kuş olduğu için gözlerini yumdu, eğildi ve gagasını kabın içine soktu.

“Aferin kızım,” diye taktir etti onu adam.
“Bu kadar yeter. Gel bakalım.”

Hilda'nın gagasını tutup nazikçe kaldırdı. Sonra da katran tamamen temizlenene kadar parafine batırdığı bir bezle ovdu. Hilda hafif bir sesle gıdıkladı.

Adam Hilda'yı kucağına alıp ayaklarını da güzelce temizledi.

“İşte bu kadar, küçük baş belası. Akşam yemeği konusunda fikrimi değiştirmeden önce evine koşsan iyi edersin. Hadi git! Kış kış!”

Hilda'yı yere bırakıp Az Toprak yönüne kışkışladı. Sonra da malasıyla biraz asfalt aldı, Hilda'nın yeni yolda ayaklarıyla açtığı boşlukları doldurmaya gitti.

O gider gitmez Hilda gizlice geri döndü. Adam ona çok iyi davranmıştı, bir hediye

bırakmak istiyordu Hilda. İşini bitirince eve doğru yola koyuldu.

Şoför silindire dönünce tütün kabının içinde güzel, kahverengi bir yumurta buldu.

“Vay, şuna bak!” diye seslendi Hilda’nın arkasından. “Sağ ol küçük hanım.”

Küçük hanım eve döndüğünde onunla çok kötü alay ettiler.

“Ne çabuk döndün Hilda? Kısa bir ziyaret olmuş!”

“Ayy, Hilda! Berbat kokuyorsun! At yalağına git de yıkan n’olur!”

Hilda at yalağına gidip yıkandı ama parafinin kokusu üzerine sinmiş çıkmıyor ve arkadaşları ona kaba davranmaya devam ediyordu.

“Üzülme,” dedi küçük Mary onu avutmaya çalışarak. “Yakında uçup gider.”

“Haklısın,” dedi Hilda. “Ayrıca biliyor musun, bütün bu olanların iyi bir yanı da var. Hangi araçlara binmemem gerektiğini öğreniyorum ve bu çok işime yarayacak.”

Hilda çaya gidiyor

Ertesi gün yine bütün çiftlik Hilda'yı uğurlamaya geldi. Biraz takıldılar ama Hilda üzerinde durmadı.

Kapının altından geçince durup, vedalaşmak için arkadaşlarına döndü.

“Dikkatli ol kızım,” dedi yaşlı Flo.
“Attığın adıma dikkat et.”

“Kötü kokan bir şeye bulaşmamaya çalış,” dedi Larisa.

“Merak etmeyin, bu sefer harika kokacağım,” dedi Hilda. “Şimdilik hoşça kalın.”

“Hoşça kal Hilda. İyi şanslar!” diye seslendiler arkasından.

Hilda gerçekten de bu sabah daha şanslıydı. En azından o öyle sanıyordu. Yol üzerindeki ilk sıra evlerin önünde park halinde bir araç duruyordu. Küçük, kırmızı-beyaz bir motosikletti bu. Aslında çok küçüktü ama selesi iki kişilik olduğu için Hilda da rahatça sığabilirdi. Selenin altında, “acemi sürücü” yazan büyük bir kart asılıydı fakat Hilda bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Tam o sırada kendisiyle gurur duyan sürücü evlerin birinden çıkıp geldi. Az Toprak Okulu öğretmenlerinden Bayan Smith’ti bu. Kafasına kocaman bir kask takmıştı. Dikkatle

seleye oturdu ve marşa basmaya başladı.

Hilda, Bayan Smith yerleşene kadar çitin orada beklemişti, çaktırmadan sokulup seleye zıpladı. Bayan Smith onu fark etmeyecek kadar meşguldü. Motosikletiyle ilk kez yola çıkıyordu. Birkaç kez bahçede deneme sürüşü yapmıştı, o kadar.

Marşa biraz daha kuvvetli bastı ve motor aniden çalıştı. Motosiklet, yürümeyi yeni öğrenen bir kanguru gibi iki kere öne doğru savruldu, sonra da dumanlar çıkararak fişek gibi yola fırladı. Bayan Smith ve Hilda sımsıkı tutunmuşlardı. Aslında Hilda'nın mı yoksa Bayan Smith'in mi daha çok korktuğunu kestirmek imkânsızdı!

Bayan Smith direksiyonu idare etmekte zorlanıyordu. Zikzak çize çize ilerlediler; bir an son sürat yolun ortasından gidiyor, bir an sonra

yoldan çıkacak gibi oluyorlardı. Hilda gözlerini yumdu. Bakmaya cesaret edemiyordu.

Yalpalıyorlardı. Zavallı Bayan Smith.
Yalpaladıkça zikzak
çiziyor, zikzak çizdikçe
yalpalıyorlardı.

Hilda için
fırtınanın ortasında
küçük bir kayıkta olmaktan
farksızdı. Deniz tutmuş gibi

hissediyordu kendini.

Bir sonraki virajın ardı tümsekliydi. Hoplamaya başladılar. Hilda bu kadarını kaldıramayacaktı artık. İkinci hoplamada gagasını açıp avazı çıktığı kadar gıdakladı!

Bu kadarı Bayan Smith için çok fazlaydı. Arkasındaki de neydi öyle? Çok kötü yalpaladı, kontrolünü kaybetti ve dosdoğru yol kenarındaki çitlere daldı.

Şanslarına, Yolculuğun Sonu Çiftliği'nden geçiyorlardı da, yolculukları samanların arasında sonlandı!

Hilda kendine geldiğinde başı dönüyordu, sersemlemişti ve gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. Ne zaman ki düz zeminde olduğunu, artık sarsılıp hoplamayacağını anladı, o zaman gözlerini açmaya cesaret edebildi.

Devrilmiş motosikletin yanında mantara

benzeyen tuhaf bir şey kıvıldanıyordu.

Zavallı Bayan Smith'ti bu! Kaskının kilidi sıkışmıştı, açmaya çalışıyordu.

Hilda sıvışmanın tam zamanı olduğunu düşündü. Parmak ucunda birkaç adım ilerlemişti ki plop diye bir sesle kaskından kurtuldu Bayan Smith. Ve Hilda'yı gördü.

“Bir tavuk!” dedi nefes nefese. “Altı üstü bir tavukmuş! Of, çok korkuttun beni! Gel buraya! Kendinden utanmalısın. Motosikletimde ne arıyordun?”

Hilda başını öne eğdi. Tüyleri karmakarışık, her yanına saman yapışmıştı.

Bayan Smith kendi üstüne başına baktı. Onun durumu da farklı değildi.

“Orda öylece durmaya devam mı edeceksin?” dedi Hilda'ya. “Birbirimize yardım etmeliyiz.”

Böylece Hilda, korkulacak biri olmadığını anladığı Bayan Smith'in yanına gidip kazağındaki samanları gagasıyla temizlemeye başladı. Bayan Smith de bir yandan Hilda'nın tüylerini temizliyor, bir yandan da ona nasihat ediyordu.

“Pekâlâ tavuk hanım, umarım dersini almışsındır. Araçlara asla izin almadan binilmez. Eğer arkamda olduğunu bilseydim kaza yapmazdım. Eğer birinin seni bir yere bırakmasını istiyorsan, yol kenarında pençeni kaldırıp şöyle yapmalısın.”

Bayan Smith elini kaldırıp yumruk yaptı ve başparmağını kaldırdı. “Görüyor musun? Buna otostop denir, bütün şoförler bilir. Başparmağınla –pardon, yani pençenle– gitmek istediğin yönü gösterirsin ve eğer sürücünün vakti varsa durup seni alır. Anladın mı?”

Hilda evet anlamında başını salladı. Keşke daha önce öğrenseydi bunu! Yarın mutlaka deneyecekti.

“Neyse,” dedi Bayan Smith, ayağa kalkıp üstünü başını silkeleyerek. “Tamamız galiba. Motosikletim de iyi görünüyor. İstersen seni evine bırakabilirim.”

Hilda istemiyordu! Aynı şeyleri bir daha yaşamaya cesareti yoktu. Bir adım geri gitti.

“Anlaşıldı,” dedi Bayan Smith gülererek. “Bence de bugünlük bu kadar macera yeter. Motoru iterek götürsem iyi olur.”

Bu farklıydı tabii. Hilda, Bayan Smith motosikleti yerden kaldırına kadar bekledi, sonra da selenin arkasına hopladı. Güzel bir yolculuk yaptılar. Hilda, Bayan Smith'i sevmiştir.

Evine vardıklarında Bayan Smith

motosikleti çitlere dayadı.

“İşte geldik,” dedi. “Ah, şöyle güzel bir fincan çay içmek için sabırsızlanıyorum.”

Hilda aşağı atlayıp umutla Bayan Smith’e baktı.

Bayan Smith halden anlayan biriydi.

“Sen de susamışsındır, değil mi tavuk hanım? Benimle çay içmek ister misin?”

Hilda ilk kez çaya davet ediliyordu. Bayan Smith’in peşinden mutfağa gitti. Bayan Smith ocağa su koyup Hilda’ya baktı.

“Çay pek de sana göre değil sanırım, hı? Bakalım başka ne bulabiliriz.”

Hilda onun bulduğu şeyi beğendi. Bayan Smith bir bardak su, biraz yulaf lapası ve –nereden bildiyse– biraz mısır gevreği getirdi.

Hilda çay davetlerinden hoşlandığına karar verdi.

“Aman ne güzel, etrafı pisletmeden yiyorsun,” dedi Bayan Smith, tertemiz mutfak zeminine bakarak. Bir tek kırıntı bile bırakmamıştı. “Yine gel, olur mu?”

Bayan Smith Hilda’yı kapıya kadar geçirdi. “Evinin yolunu biliyorsundur umarım tavuk hanım. Hadi hoşça kal. Sana söylediklerimi unutma. Bir dahaki sefere izin iste, tamam mı? Güle güle.”

Hilda yürüyüp bahçe kapısından geçti. Bayan Smith’in ters dönmüş kaskının içine bir şey bırakmak için birkaç dakikalığına durdu, sonra da Az Toprak’a, çiftliğe doğru yola koyuldu.

Çiftliğe vardığında herkes onu karşılamaya geldi.

“Hilda! Çok Tepe’ye gidebildin mi?”

“Hayır, maalesef gidemedim. Ama

öğretmen Bayan Smith'le çay içtik.”

“Ciddi olamazsın!” Duyduklarına inanamamışlardı. Hilda başından geçenleri bir bir anlattı.

Sonra da yaşlı Flo gelip onu kokladı.

“Bir yaşıma daha girdim. Mis gibi kokuyor! Gelin kızlar, gelin de koklayın Hilda'yı.” Etrafına toplanıp dikkatle kokladılar.

Hilda'nın üzerine Bayan Smith'in lavanta suyu kokusu sinmişti.

“Mis gibi kokacağımı söylemişim,” dedi.

Hilda otostop çekiyor

Hilda ertesi gün tüylerini özenle düzeltti. Bugün usulünce otostop çekecekti ve hiçbir sürücünün pasaklı bir tavuğu arabasına almak isteyeceğini zannetmiyordu.

Son olarak tam kuyruğunu düzeltiyordu ki kümese Larisa daldı. Telaşlı telaşlı kanat çırpıyor, kafasını sallıyordu. Hilda'ya baktı.

“Vaktini boşa harcıyorsun; yağmur yağıyor,” dedi Larisa.

Hilda sessizce kuyruğunu taramaya devam etti.

“Dediğimi duydun mu?” diye ısrar etti Larisa. “Şakır şakır yağmur yağıyor. Bahçenin yarısı su içinde. Kapıya varana dek lades kemiğine kadar çamura batmış olursun!”

Hilda omuz silkti. Larisa ne kadar da acımasız konuşuyordu.

“En azından derli toplu görüneceğim,” dedi Larisa’ya. “Tüylerim de iyi tarandığı için suyu daha az geçirecek.”

“Boş konuşuyorsun bence,” dedi Larisa.

Hilda ona dik dik baktı. Bir şey dememek için kendini zor tuttu.

Hilda hazır olduğunda kümesten çıktı. Larisa yağmur konusunda haklıydı. Dışarıyı gerçekten sel götürüyordu. Hilda su

birikintilerine basmamaya çalışarak ilerledi.

Bugün kimse onu uğurlamaya gelmemişti. Birkaç ördek vardı ama onlar da Hilda'yı fark edemeyecek kadar meşgullerdi; neşyle oynuyorlardı. Bir tek, yanından geçtiği kibar bir ördek onu başıyla selamlayıp, "Ne harika bir gün, öyle değil mi?" dedi, hepsi bu.

Ana caddeye varınca yağmurdan korunmak için büyük bir ağacın altına girdi, otostop işaretini çalışmaya başladı. Tek pençe üzerinde durup diğeriyle otostop çekmek gerçekten çok zordu. Becerene kadar birkaç kez yere kapaklandı.

Önce yeşil bir spor arabaya otostop çekti ama

sürücü onu görmedi bile.

Keşke beyaz olsaydım, diye düşündü.

Çilli kahverengi pek ayırt edilebilir bir renk değildi.

İki araba daha durmadan hatta yavaşlamadan geçip gidince Hilda umutsuzluğa kapılmaya başladı. Bu havada kim durup da sırsıklam bir tavuğu arabasına almakla uğraşırды ki?

Ama uğraşan biri çıktı. Hilda, tam vazgeçmek üzereydi ki bir kamyonun geldiğini gördü. Son bir kez daha denemeye karar verdi. Kamyon pek hızlı değildi, Hilda pozisyon alıp bekledi. Tam hizasına geldiğinde de kaputuna zıpladı, tek pençe üzerinde durup diğer pençesiyle Çok Tepe yönünü işaret etti.

Sürücü sileceklerin arkasında şaşkınlıkla bakakalmıştı. Otostop çeken bir tavukla

karşı karşıyaydı! Daha önce şortlu, sırt çantalı, güçlü kuvvetli delikanlıları bir yere bıraktığı olmuştu ama ilk kez bir tavuğa rastlıyordu!

Kamyonu durdurdu, pencereden kafasını çıkarıp yağmurda ıslanarak seslendi.

“Selam! Çok Tepe’ye mi gitmek istiyorsun? E hadi gel o zaman. Sele kapılmadan acele et.”

Hilda nasıl da sevinmişti. Genç adamın uzattığı kocaman ele zıpladı ve adamın onu kamyonu almasına izin verdi.

“Ah canım, çok ıslanmışsın!” dedi adam kibarca, Hilda’yı yan koltuğa bırakarak. “Isıtıcıyı biraz açayım.”

Pencereyi kapatıp, gösterge panelindeki bir düğmeyi çevirdi. Yola koyuldular ve çok geçmeden kamyonun içi sıcacık oldu. Birkaç dakika içinde Hilda küçük bir buhar makinesi gibi tütüyordu.

“E güzel valla,” dedi genç adam. “Araba kullanırken yanımda birinin olmasını severim. Uyumama engel oluyor.”

Böylece yol almaya devam ettiler.

Hilda biraz endişelenmeye başlamıştı.
Çok Tepe'ye yaklaşmış olmalıydılar.
Teyzesinin çiftliği köyün bu kısmındaydı ve
Hilda adama nerede inmek istediğini nasıl
söyleyeceğini bilmiyordu.

Adamın kucağına atlayıp zıp zıp
zıplamaya, pencereden dışarı bakıp ince ince
gıdıklamaya başladı.

“Ne bu şimdi?” dedi genç adam.
“Nerede indirmem gerektiğini söylemek
istiyorsun, öyle mi? Geldiğimizde bas çılığı,
ben de durayım, tamam mı?”

Hilda başıyla onayladı. Teyzesinin
çiftliğinin önündeki iki beyaz
tabelayı gözlemeye başladı. İşte, tam
karşısındaydılar!

Hilda çılığı bastı.

Genç adam öyle sert bir fren yaptı ki

Hilda neredeyse ön camdan dışarı fırlayacaktı.

“İşte geldik. Peki ya buna ne diyorsun?
Yağmur da durdu senin için. Hadi bakalım,
dikkatli git.”

Genç adam kapıyı açıp Hilda'nın
basamaktan inmesine yardım etti.

“Bekle bir dakika. Nasıl geri döneceksin?”

Hilda başını yana eğip umutla baktı.

“Seni eve bırakmamı istiyorsun, değil
mi?” diye kıkırdadı genç adam. “Ah şu
zamane tavukları! Madem öyle, saat beşe
doğru gelirim. Bu tabelaların önünde
beklersen, geçerken alırım seni. Tamam mı?
Hadi güle güle o zaman. Görüşürüz.” Kapıyı
kapatıp yoluna devam etti.

Hilda ise çiftliğe bakıp mutlulukla iç çektii.
İşte sonunda gelmişti!

Yolu dikkatle kontrol edip karşıya geçti.

Kapının orada birkaç tavuk toplanmıştı.

“Affedersiniz,” dedi Hilda. “Teyzeme bakmıştım da. Tavuk Emma.”

“Emma mı? Yeni ailesiyle birlikte şu tarafta,” dedi tavuklardan biri. “Şu beyaz çitin arkasında.” Bir sürü beyaz kümesin olduğu araziye işaret etti.

Hilda ona teşekkür edip hızlı hızlı yürüdü. Çitin altından geçip teyzesine bakındı. Acaba hangi kümes teyzesinindi? Hepsi birbirinin tıpatıp aynıydı.

O sırada çiftliğin küçük kızı da kümeslerin arasında geziniyor, tavukları sabah egzersizi için dışarı çıkarıyordu. Birkaç dakika içinde her taraf, peşlerinde yavrularıyla yürüyen gururlu annelerle doldu. Uzun sarı kuyruklarıyla rüzgârda dalgalanan uçurtmalara benziyorlardı. Cıvcıvler

annelerinin arkasında sıraya dizilmişti ve anneleri nereye giderse gitsin, kaç kere yön değiştirirse değiştirsin sırayı bozmadan takip ediyorlardı.

Tam da Hilda bu kadar tavuğun arasında teyzesini nasıl bulacağını düşünürken uçurtmalardan biri diğerlerinden ayrılıp ona doğru gelmeye başladı.

“Hilda! Seni görmek ne güzel!”

Emma Teyze’ydi bu. Ve arkasında, bir, iki, üç, dört, beş küçük ponpon cıvıl cıvıl cıvıldaşıyordu.

Hilda geldiği için çok mutluydu. Biddik Çiftliği’nde hiç civciv yoktu. En küçükleri olan Mary bir piliçti, yani genç bir tavuktu. Hilda uzun zamandır ilk kez civciv görüyordu ve onları çok sevdi. Çok eğlenceliydiler.

Onlar da Hilda’yı eğlenceli buldu!

Birlikte oyunlar oynadılar. En sevdikleri oyun, kovalamacaydı. Anneleri sağı sola döne döne koşacak, civcivler onu takip edecek, “tilki” Hilda da sıranın en sonundaki küçük civcivi yakalamaya çalışacaktı. Civcivler Hilda peşlerinde koşup üstlerine atılırken heyecanla ciiiiiiiiik ciiiiiiiiik ciklediler. Hilda hep ıskaladı, ta ki en ufak civciv ona bile bile yakalanıncaya kadar.

Derken nefes nefese kalan anneleri daha sakin bir oyun oynamayı önerdi. Böylece “baştakini taklit etmece” oynamaya başladılar da anne tavuk biraz dinlenebildi.

Derken civcivler de yorulunca, Hilda'dan bir hikâye anlatmasını istediler. Hilda da onları etrafına oturtup tüm hafta boyunca yaşadığı maceraları anlattı. Çöp arabasını, itfaiye aracını, silindiri, Bayan Smith'in motosikletini ve kamyonu...

“Eyvah!” dedi kamyon lafı ağzından çıkar çıkmaz. “O genç adam saat beşe doğru beni almaya gelecekti! Koşmam lazım.”

“Hayır, daha çok erken! Bir hikâye daha anlat Hilda, lütfen bize bir hikâye daha anlat,” diye yalvardı civcivler.

“Harikaydın,” dedi teyzesi, hep beraber çitlere kadar Hilda’yı yolculamaya gittiklerinde. “Yumurtadan çıktıklarından beri en rahat geçirdiğim gün oldu. Lütfen yine gel.”

“Evet, lütfen gel, lütfen, lütfen,” diye tutturdu civcivler, zıp zıp zıplayarak.

“Elimden geleni yapacağım,” dedi Hilda. “Ama biliyorsunuz, bu sefer gelmekte *biraz* zorlandım!”

Hilda gurk oluyor

Hilda o civcivleri çok sevmiştir. Ziyaretinden sonra onları günlerce aklından çıkaramadı, dilinden düşürmedi.

“Çok tatlıydılar,” diye anlattı kümesteki tavuklara belki de yüzüncü kez. “Öyle pofuduk, öyle yumuşacık, öyle sevimlilerdi ki. Ay çok şirinlerdi.”

Tavuklar eşelenmeye devam etti. Birisi konuşurken eşelenmek çok kaba bir davranıştır

ama Hilda'nın teyzesinin civcivlerini dinlemekten biraz yorulmuşlardı.

Hilda derin bir iç çekip bahçede gezinmeye başladı. Biraz saman eşeledi ama hiç havasında değildi. Tek düşünebildiği civcivler, küçük sarı civcivlerdi.

Tüylerini kabartıp, kanatlarının altında oynayan bir sürü yumuşacık civcivle birlikte olmanın neye benzeyeceğini hayal etmeye çalıştı.

Bir ailesinin olmasını çok isterdi.

Çiftliğin arka tarafındaki patikaya saptı. Epeydir gelmiyordu buraya, aşağıdaki çayırdaki hoplayıp zıplayan iki ak kuzu görünce şaşırdı.

Anneleri Sophie, Hilda'yla konuşmak için çitin kenarına geldi.

“Günaydın Hilda,” dedi. “Henüz ailemle tanışmadın, değil mi? Bu Akça, bu da Kıvırcık.”

Oyuna ara verip, “Me-e mee-e!” dedi Akça’yla Kıvırcık bir ağızdan. Sonra da kuyruk yakalamaca oyununa kaldıkları yerden devam ettiler.

“Çok güzeller,” dedi Hilda dertli dertli. Derin bir iç çekti.

“İyi misin Hilda, bir sorun mu var?” diye sordu Sophie kibarca. “Bu sabah keyfin yok sanki.”

“Haklısın, yok,” dedi Hilda. “Kendimi tuhaf hissediyorum. İştahsız ve halsizim, aklım hep civcivlerde.”

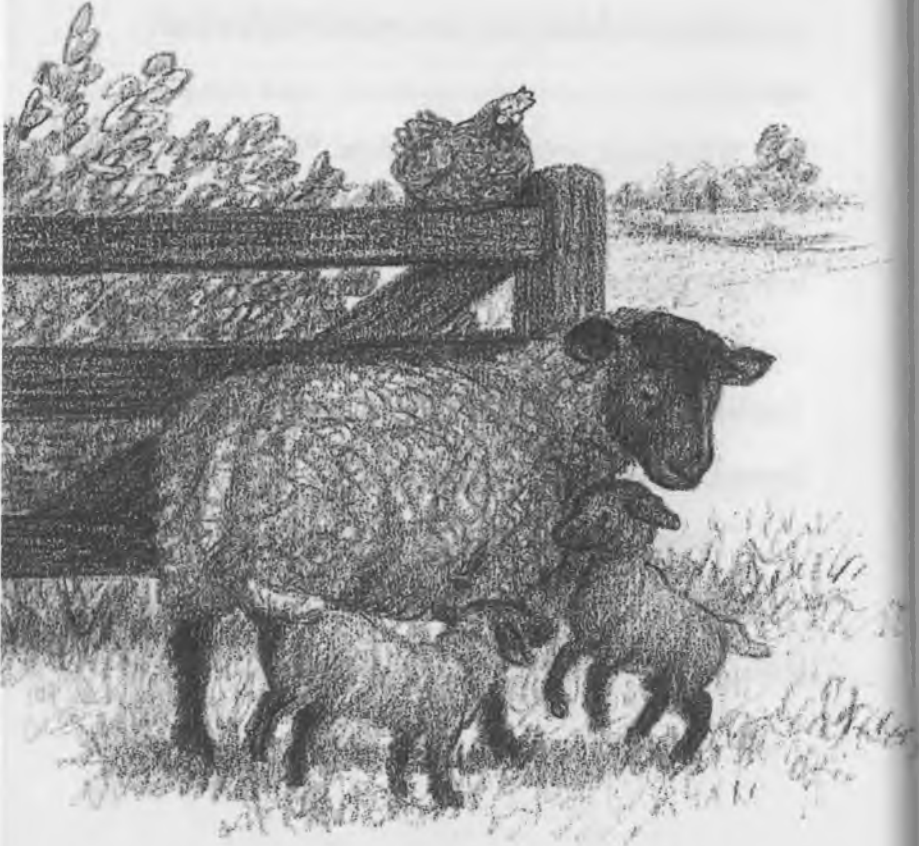
“Ah be Hilda, bu muydu yani?” diye güldü Sophie. “Çözümü basit. Gurk olmuşsun sen, hepsi bu.”

“Gurk mu olmuşum?” diye sordu Hilda.

“Evet. Tavukların çoğunun başına gelir. Tek yapman gereken... Affedersin...”

Sophie sinir bozucu bir biçimde etrafında hopluya zıplaya fır dönen ikizlere baktı. “Yeter ama artık! Durun durduğunuz yerde!”

Tekrar Hilda’ya döndü. “Özür dilerim. Çok fena başımı döndürdüler. Ne diyordum? Hah. Tek ihtiyacın olan, kendine ait bir aile.”

“Evet, farkındayım,” dedi Hilda.

“Öyleyse kara kara düşüneceğine neden yapmıyorsun?”

“Ne yapacağım ki?”

“Kendine bir aile kuracaksın şaşkın ördek... ah, pardon, tavuk demek istemiştim!”

Hilda başını kaldırıp Sophie’ye baktı.

“Şaşkınım ben, gerçekten şaşkınım!” dedi. “Tabii ya! Kendime bir aile kuracağım. Teşekkürler Sophie.”

Böylece Hilda ertesi sabah ailesi için ilk adımını attı.

Küçük bir adımdı: sadece küçük kahverengi bir yumurta. Her sabahki gibi folluğunun dibine bir tane yumurtlamıştı.

Ama bugün diğerleriyle birlikte bahçede kahvaltıya gitmek yerine, yumurtasına göz kulak olmak için kümeste kaldı. Yumurtasınının

üzerine güzelce oturup, yumuşacık tüylerini dikkatlice üzerine yaydı. Cıvcivi olması için yumurtasını sıcak tutması gerekiyordu.

Gözlerini yumup, beş altı yumurtaya ulaşana dek her gün bir yumurta yumurtladığını hayal etti.

Derken çiftçinin karısı Bayan Biddik yumurtaları toplamaya geldi ve Hilda'yı fark etti.

“Hilda? Kahvaltı etmeyecek misin şapşalım benim?” Bayan Biddik bütün tavukların, hatta Hilda'nın da şapşal olduğunu düşünürdü!

Hilda yerine mıhlanmış gibi oturmaya devam etti.

“Hilda! Hadi kızım. Kalk hadi, tembel ihtiyar. Kalk da yumurtanı alayım.”

Hilda onun ne için geldiğini çok iyi

biliyordu, o yüzden yerinden kımıldamamıştı zaten. Bayan Biddik yumurtasını alamayacaktı.

“Of Hilda, sakın kuluçkaya yattım deme. Tahammül edemediğim tek şey, gurk olmuş tavuklardır. Hadi hadi, ver şunu!”

Hilda tüylerini kabartıp bütün vahşiliğini takındı.

Ama Bayan Biddik kuluçkaya yatan bir tavukla ilk kez karşılaşmıyordu. Pes etmiş numarası yapıp Hilda’ya arkasını döndü, diğer folluklardaki yumurtaları toplamaya başladı.

Hilda rahatlamıştı, hayallerine kaldığı yerden devam etti. Evet, beş altı civcivle harika bir ailesi olabilirdi.

Ama neye uğradığını anlayamadan Bayan Biddik tekrar döndü, tecrübeli elini hızlıca altına sokup kıymetli yumurtasını aldı. Hilda’nın yumurtası şimdi, Bayan Biddik’in

sepetindeki diğer yumurtaların arasındaydı.

“Çok üzgünüm Hilda,” dedi Bayan Biddik, kapıya doğru yürürken. “Sen en iyi yumurtlayan tavuklarımdan birisin. Kuluçkaya yatmana izin veremem.”

Hilda dinlemiyordu. Gözleri sepetteki yumurtaya kilitlenmişti. Onu kaybetmeyecekti.

Kutusundan atlayıp, güvenli bir mesafeden Bayan Biddik’i izlemeye başladı.

O yumurta benim!

Bayan Biddik yumurta sepetini bahçenin öbür ucuna taşıyıp, mandıranın önünde süt kamyonunu yükleyen kocası Bay Biddik'e verdi. Biddiklerin küçük bir mandırası vardı. Az Toprak'ın yumurta ve süt ihtiyacının büyük kısmını onlar karşılıyordu.

“Teşekkürler hayatım,” dedi Bay Biddik ve sepeti alıp dikkatle kamyonun arkasındaki iki büyük süt güğümünün arasına yerleştirdi.

“Kaç tane var bugün?”

“Sadece yirmi üç,” dedi Bayan Biddik.

“Hilda galiba gurk oluyor.”

“Ha, şimdi anlaşıldı. Birkaç gündür huzursuzluğu ondanmış demek.”

Hilda bırakın huzursuz olmayı, resmen çılgına dönmüştü! Yumurta oracıkta havayla temas ede ede hızla soğuyor olmalıydı.

Kamyonun arkasında endişeyle hop oturup hop kalkıyordu Hilda ve Bayan Biddik eve gidip kocası da arkasını dönünce hemen kamyonu atlayıp büyük bir güğümün arkasına saklandı. Bay Biddik son güğümü de yerleştirdi, arka kapıyı kapatıp direksiyona geçti.

O daha motoru çalıştırmadan Hilda sepetin tepesine tünemişti bile. Pek rahat sayılmazdı; yirmi üç yumurta küçük bir tavuk için çok fazlaydı. Sonunda sadece kendi yumurtasını

sıcak tutmaya ve dengede durabilmeye konsantre oldu. Çünkü kamyon onu tenis topu gibi hoplatıp zıplatıyordu!

Bay Biddik Az Toprak'ın girişindeki evlerin önüne park etti ve malzemeleri çıkarmak için arkaya geldi. Hilda hemen yumru yumru oturağından kalkıp güğümlerden birinin arkasına saklandı.

Bay Biddik'in müşterileri, ellerinde süt için şişe, yumurta için kâselerle kamyonun yanına geliyordu.

“Günaydın Bay Biddik!” dedi ilk müşteri. “Yarım litre alayım lütfen.”

Hilda bu sesi tanıyordu. Gizlice baktı. Evet, arkadaşı Bayan Smith’ti bu! Bay Biddik’in uzun kulplu ölçü kabını güğüme takışını ve tazecik çiğ sütü Bayan Smith’in şişesine dolduruşunu izledi.

“İki tane de yumurta lütfen,” diye ekledi Bayan Smith.

Bay Biddik’in büyük elleri yumurta sepetine uzandı. Hilda gözlerini kapadı. Neler olacağını biliyordu.

Haklıydı. Gözlerini açtığında, yumurtasının yerinde yeller esiyordu. Bay Biddik onu Bayan Smith’in kâsesine koymuştu!

Mavi-beyaz çizgili bir kâseydi ama ailesinin ilk adımının bu güzel kâsede

taşınması Hilda'yı rahatlatmıyordu.

Fakat en azından nereye gittiğini biliyordu. Dikkat çekmeden kamyonu kurtulduğu anda Bayan Smith'in peşinden evine gidebilirdi.

Nihayet bütün müşterilerin siparişleri tamamlandı. Bay Biddik arka kapıyı kapattı ve direksiyonun başına geçti. Hilda kamyonu atlayıp hemen bir çalının içine saklandı. Kamyon gözden kaybolur kaybolmaz da Bayan Smith'in evine yollandı.

Arka kapı kapalıydı. Mutfak penceresi de. Ama pencerenin denizliği çok genişti. Hilda iyice geriye gitti, sonra da koşarak hoop diye denizliğe atladı. Telaşlı telaşlı, gagasıyla camı tıklatmaya başladı.

Bayan Smith yerinden sıçradı. Elindeki büyükçe kâsenin içinde kalanları tahta kaşıkla sıyırmış, şimdi de yapmaması gerektiğini bile bile kaşığı yalıyordu. Penceredekinin Hilda olduğunu anlayınca derin bir oh çekti.

“Tavuk hanım. İçeri gel lütfen.” Bayan Smith pencereyi açtı.

Fakat pencere dışarı doğru

açılıyordu ve Hilda'ya çarpmış, onu havaya fırlatmıştı! Bayan Smith

koşa koşa gidip kapıyı açtı

ama tam o anda Hilda iki

bacağının arasından son sürat

geçince küt diye popo üstü paspasın üzerine oturdu.

“Ayy!” diye haykırdı Bayan Smith.

“Neler oluyor?”

Hilda mutfakta çılgın gibi oradan oraya koşuyordu. *O kâseyi bulmalıydı!*

Hah, işte orada, masanın üzerindeydi kâse. Zıplayıp, un paketini de devirerek kâsenin üstüne beceriksizce oturdu. Nihayet! Nihayet ailesine kavuşmuştu. Güzelce yerleşti.

Bayan Smith gözlerine bulaşan unu temizleyip Hilda'ya baktı. Yamuk bir örtü gibi kâsenin üzerine kurulmuş oturuyordu.

“İşin bitti mi?” diye sordu ona. “Ayağa kalkabilir miyim artık?”

Hilda mutlu mutlu göz kırptı.

Bayan Smith üstünü başını düzeltti, etrafı topladı. Sonra da çay demlemek için ocağa su koydu. Şöyle güzel bir çaya ihtiyacı vardı.

Hilda'ya baktı.

“Tavuk hanım,

sakıncası yoksa o kâsenin ne özelliği olduğunu söyler misin? Boş bir kâse sonuçta.”

Hilda dehşetle Bayan Smith’e döndü. Sonra da hemen kâsenin üzerinden aşağı atlayıp Sophie’ye baktı. Gerçekten de bomboştu.

Ee, yumurtası neredeydi peki? Masayı didik didik aramaya başladı.

Bayan Smith işte o an anladı. “Ay, tavuk hanım! Yumurtalardan biri senin miydi yoksa? Özel bir yumurta mıydı?”

Hilda kafasını şeker paketinden çıkarıp Bayan Smith’e baktı.

“Olamaz! Ne yaptım ben!” Bayan Smith kendini çok kötü hissetti. “Korkarım yumurtan şurda.” Fırının kapağını işaret ediyordu. Mutfağı da nefis bir koku kaplamıştı.

“Yumurtanı keke koydum!”

Hilda kulaklarına inanamadı. Masaya kapaklandı kaldı.

Bayan Smith telaş içinde onu rahatlatacak bir şey bulmaya çalışıyordu.

“Ah, tatlım. Biraz mısır gevreği ister misin?” Raftan bir paket mısır gevreği alıp birazını Hilda'nın ayağının dibine döktü.

Hilda üzgün görünüyordu. Mısır gevreği! Hem de böyle bir zamanda.

Henüz kahvaltı da etmemiştii. Belki bir iki tane...

Gevrekler azaldıkça Hilda'nın neşesi arttı. Kaybettiği bir şey yoktu aslında. Yarın tekrar yumurtlayabilirdi. Ama Bayan Biddik bu sefer yumurtasını bulamayacaktı!

Gevrekler bittiğinde o eski neşeli Hilda geri dönmüştü.

Yine de Bayan Smith fırındaki keki Hilda gidince çıkarmaya karar verdi.

Kek çok güzel görünse de zavallı Bayan Smith'in yemeye gönlü razı gelmedi.

Dilim dilim komşularına dağıttı.

Hırsız

Hilda ailesini kurabileceği gizli bir yer bulmak için çok uğraştı. Ama her seferinde yakalanıp yumurtasını kaptırdı.

Doğruyu söylemek gerekirse, şapşalca seçimler yaptı: Mesela bir seferinde köpek kulübesine yumurtladı. Paşa'nın buna fazla katlanamayacağını tahmin etmeliydi. Kulübe pek büyük değildi, Paşa ise çok büyük bir köpekti. Yanında misafir istemiyordu.

Hilda yumurtasıyla beraber kapı dışarı edildi. Bayan Biddik ise mutfak kapısından olanları gördü ve macera sona erdi.

Sonra, ahırın köşesindeki bir rafta Bay Biddik'in eski şapkasını buldu Hilda. Şapka sıcacık ve rahattı ve Bay Biddik onu nadiren, sadece yağmur yağdığında takardı.

Derken Hilda bir sabah yiyecek bir şeyler bulmak için ailesini birkaç dakikalığına yalnız bırakmıştı ki yağmur yağmaya başladı. Bay Biddik'in akli domuzlarıyla koyunlarında ve pazara gideceği için alışverişteydi; alelacele ahıra gelip şapkasını kafasına geçirdi.

İçinde sadece iki tane yumurta vardı ama Bay Biddik bundan hiç hoşlanmadı. Yumurtalı şampuanlar saç için faydalıydı belki ama, sabahın dokuzunda tam da

pazara giderken hiç gereği yoktu!

Domuzların yemliği de pek isabetli bir seçim olmadı. Domuzlardan, sırf kuluçkaya yatan bir tavuğa iyilik etmek için üç hafta aç kalmalarını bekleyemezsiniz. Zaten Bay Biddik de her sabah yemliğe birkaç kova yemek artığı döküyordu.

İçinde türlü türlü şeyin yüzdüğü yemek artıkları korkunçtu. Bay Biddik Hilda'dan intikamını almış sayılırdı!

Hilda çitlerin oraya gidip güzelce temizlendi. Sonra da kafasını toplayıp düşünmeye başladı. Başka nereyi deneyebilirdi? Çiftlikte uygun olan olmayan her yeri denemişti.

Tabii ya! Bu çiftlikte bir de koca ev de vardı! Hilda daha önce evin içine hiç girmemişti...

O akşam Bayan Biddik yatmaya kocasından önce gitti. Bay Biddik küveti doldurup şöyle uzun uzun banyo yapacak, hesaplarını kontrol edecekti. Hesap kitap işlerini en iyi becerebildiği yerdi banyo.

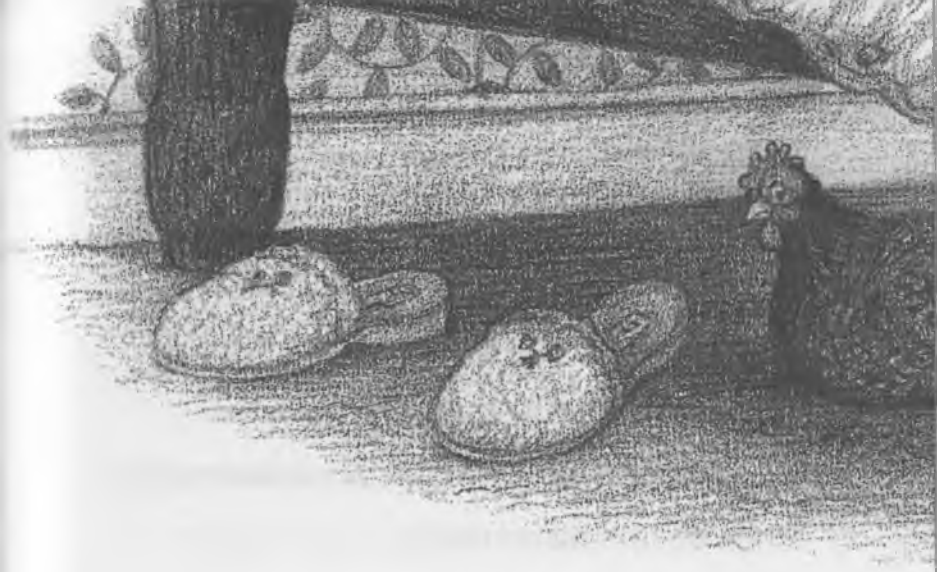
“Sen yat hayatım,” dedi. “Geldiğimde uyandırmamaya çalışırım.”

Bayan Biddik yorgundu. Sıcak su torbasını da alıp yatağa girdi. Tam uykuya dalmak üzereyken bir ses duydu.

Yatağın altında bir şey kıvıldanıyordu sanki!

Bayan Biddik karanlıkta gözlerini kocaman açıp kulak kabarttı. Evet, aynı sesi yine duydu. Yatağın altında biri olduğundan emindi.

Bayan Biddik çoğumuzdan daha cesurdu. Derin bir nefes alıp yatağın altına eğildi.

Karşısında ona bakan bir çift göz vardı.

Bayan Biddik'te cesaret filan kalmadı.

“İmdat!” diye bağırdı. “Tim! Tim!”

O şey bacağından tutup yakalayamasın diye yataktan kapıya doğru upuzun bir sıçrayış yaptı. Fakat ayağını yere bastığı an, büyük, ıslak ve çok kaygan bir şey ezdiğini hissetti.

“İmdat!” diye bağırdı avazı çıktığı kadar.

“Geldim, geldim,” dedi Bay Biddik.

“Ama kafanı karnıma gömmekten vazgeçmezsen yardım filan edemem.”

“Ah, Tim! Burdasın.” Bayan Biddik, üzerinden şıpır şıpır su damlayan kocasını bıraktı. “Tim, yatağın altında hırsız var.”

“Bu muydu yani? Bir hırsız yüzünden mi banyo keyfimi mahvettin?”

“Tim, ciddiym. Gözlerini gördüm. Yatağın altında biri olduğundan eminim.”

Bay Biddik derin bir iç çekti. Havlusuna sarındı, yatağa doğru gitti.

“Hırsız!” dedi sertçe. “Çık dışarı. Üzgünüm ama karım ısrar ediyor.”

Hiç ses gelmedi.

Bay Biddik eğilip kafasını yatağın altına soktu.

Hırsız Bay Biddik’e, Bay Biddik hırsıza baktı.

Bay Biddik geri çekildi. “Tutmamı bekleme sakın!”

“Niye?” diye sordu Bayan Biddik gözlerini belerterek. “Neden tutmayacaksın ki?”

“Hırsızlara hiç güven olmaz. Gagalar filan, neme lazım.”

“Hilda!” dedi Bayan Biddik. “Şu tavuk Hilda’yımış, değil mi? Yarın sabah gösteririm ben ona gününü. Beklesin de görsün bakalım!” Bayan Biddik fırlatacağı bir şey bulmak için etrafına bakındı.

Hilda kaçmaya karar verdi. Bay Biddik’in ıslak ayaklarının arasından geçti, uçarak üzerine gelen saç fırçasından kıvrak bir çalımla kurtuldu ve merdivene koştu. Kelimenin tam anlamıyla tırabzandan uçarak inip mutfağa daldı. Masanın altına saklandı.

Bay Biddik saç fırçasını Bayan Biddik’in

tir tir titreyen ellerinden alıp karısını
yatıştırmaya çalıştı.

“Tamam hayatım. Hadi, sakın ol.
Üzerime bir şey alayım da sıcak bir çay
demleyeyim sana.”

Aşağıya inip ocağa su koydu. Sonra da
sessizce arka kapıyı açıp hırsızın gitmesine
müsaade etti.

“Uza bakalım,” diye fısıldadı. “Yoksa
karım yarın akşam suyuna çorba yapar!”

Hilda uzadı.

Bay Biddik de tam çay koymaya gitmişti
ki yukarıdan korkunç bir feryat yükseldi.
Peşinden de pat küt ayak sesleri duyuldu.

Bay Biddik çaydanlığı bırakıp yukarı
çıktı.

“Bir hırsız daha deme sakın!” dedi
kafasını kapıdan içeri uzatıp.

Hayır, bir hırsız daha yoktu. Sadece Bayan Biddik kocasının yanına inmek istemiş, sabahlığını ve terliklerini giymişti.

Fakat Hilda aile fertlerinden birini terliğin sol tekinde bırakmış, Bayan Biddik bunu fark ettiğinde iş işten geçmişti.

Vıcık vıcık ayağını koyacak bir yer aradığı için tek ayak üzerinde zıplıyordu. Yumurtanın kabuğu keskindi; yani yere basamazdı. Ama terliği çıkarırsa da halısı kirlenirdi.

Kocası Bay Biddik imdadına yetişti.

“Hayvancağızın sakladığı yumurtayı on ikiden vurmak büyük başarı valla hayatım,” dedi sırıtarak.

Bayan Biddik yumurtalı terlikle ne yapacağını gayet iyi biliyordu artık.

Hedefi on ikiden vurdu. Bay Biddik banyoya dönmek zorunda kaldı.

Gerçek bir cesaret örneği

Ertesi sabah Hilda çiftlikten kaçtı.

Aslında tam olarak kaçtığı söylenemez.
Civcivleri yumurtadan çıkınca geri dönecekti.

Bir süre Bayan Biddik'in gözüne
gözükmemeye karar verdi! Çiftlikten uzakta
kuluçkaya yatarsa yumurtalarını daha iyi
koruyabileceğini düşündü.

Süt sağım zamanı geldiğinde Hilda epeyce
uzaklaşmış, çiftlik gözden kaybolmuştu.

Bu kez yuva yapmak için gerçekten iyi bir yer bulması gerekiyordu. Gördüğü bütün kapıların altını, çitlerin arasını, çukurların içini yokladı.

Hilda ne aradığını çok iyi biliyordu.

İnsanlardan, özellikle de eli kovalı çiftçilerden uzakta bir yer olmalıydı.

Kimseye ait olmayan bir yer olmalıydı. Ne köpek kulübesi ne şapka ne de terlik; bir daha mı, asla...

Hepsinden önemlisi, Bayan Biddik'in bulamayacağı bir yer olmalıydı. Hilda'ya gününü göstermese bile yumurtalarını alıp satabilirdi. Hilda ailesinin kek olmasına bir daha izin veremezdi!

Neye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu. Ve onu, yıllardır ayak basılmamış gibi görünen, üzerinde otlar bitmiş eski bir

patikanın ucunda buldu. Patikanın ortasında çimen, iki yanında dikenler, ısırganlar büyümüştü.

Patikanın sonunda, kırık bir bahçe kapısının ardında eski bir kulübe vardı.

Kulübenin kapısı yoktu. Tıpkı pencereler gibi kapı da büyük bir açıklıktan ibaretti. Tavanın büyük bölümü çökmüştü; ufalanmaya yüz tutmuş duvarlar, güçlü kökleriyle onları bir arada tutan uzun yabancı otlar bir dakikalığına gevşese yıkılıp gidecekmiş gibi görünüyordu. Burada epeydir kimse yaşamamıştı, bundan sonra da yaşamak isteyen çıkmazdı herhalde. Küçük bir çilli tavuk dışında tabii.

Hilda heyecanla otların arasından geçip içeri baktı.

Kulübe bomboştı, sol köşe tamamen

örümcek ağlarıyla kaplıydı ve duvara dayalı eski bir yatak vardı. Hilda toz kaplı, çürümüş zeminde ilerleyip yatağın arkasına baktı.

Yatağın arkasında kararmış, eski ama kulpu sapasağlam bir tava vardı.

Yuva yapmak için bundan iyisini bulamazdı! Hilda tavanın etrafında dolanarak büyüklüğünü ölçtü, sonra da içine yerleşti.

Çok uygundu; sanki ona özel yapılmıştı. Hilda gizli yerini bulmuştu işte. Kimsenin aklına buraya bakmak gelmezdi.

Hilda sert tavanın içinde rahatsızca kımıldandı. Yumuşak bir dolgusu olsaydı keşke. Yatağa baktı. Eh, çok da zor olmayacaktı. Keskin gagasıyla yatağın süngerini didikleye didikleye yuvasına sıcacık bir minder yaptı.

Artık bir aile kurmak için hazırdı.

Hafta biterken, Hilda altı yumurta yumurtlamıştı. Daha fazla yumurtlamamaya karar verdi. Tavada yer kalmamıştı, bir tane daha yumurtlarsa biri mutlaka soğukta kalacaktı.

Artık tek yapması gereken oturmak, oturmak ve oturmaktı. Çok sıkıcıydı. Ve Hilda kendini yalnız hissediyordu. Doya doya sohbet etmenin hasretini çekiyordu. Acıkmıştı da. Kulübenin etrafında bir tavuğun yiyebileceği çok az şey vardı. Bir iki solucanla yetinmek zorundaydı.

Bir sabah yine öylece oturmuş mısır gevreklerinin, hem de şöyle tepeleme mısır gevreklerinin hayalini kurarken bir araba sesi duyar gibi oldu.

Evet, bir arabaydı bu. Ayrıca üç kamyon,

bir buldozer ve paletlerin üzerinde devasa bir hafriyat makinesi de vardı. Hafriyat makinesi tank gibi ses çıkarıyordu. Yıkım daha başlamadan kulübeyi temelinden sarstı.

Kamyonlardaki adamlar işte bu yüzden buradaydı. Yirmi yeni ev yapmak için Hilda'nın kulübesini yıkacak ve araziyi düzleyeceklerdi.

Tabii ki zavallı Hilda'nın tek bildiği, ailesinin yine tehlikede olduğuydu. Bot sesleri kulübeğe yaklaşırken, içeri girerken, şöyle bir dolaşıp dışarı çıkarken yatağın arkasında kımıldamadan oturdu. Neler oluyordu?

Sonunda neler olduğunu anladı. Çatıdan güm güm sesler geldi. Sonra da bir balta kirişlerden birini un ufak etti. Derken birini daha.

Çatıyı yıkıyorlardı.

Hilda çok korkmuştu. Kaçmak istedi ama yapamazdı. Ailesini bırakamazdı. Ucunda ölüm de olsa ailesine sahip çıkacaktı.

Ölüyordu da neredeyse. Kısa süre içinde kirişler, taşlar, tuğlalar yağmaya başlamıştı. Ama Hilda'nın yatağı onu kurtardı. Kirişler yatağın kenarına düştü, taşlar üstünden sekti, üstü sıvayla kaplandı; neredeyse toz yığına gömülmüştü. Ama Hilda altında sapasağlam duruyordu. Toz içinde, korku içinde ama sapasağlam.

Duvarları kırmaya başladılar. Kulakları sağır eden bir gürültü vardı. Hilda dayak yemiş gibi hissediyordu. Her darbede yer sarsılıyordu. Deprem oluyor gibiydi.

Hilda kaçmak istedi. Hem de çok. Ama kaçmadı. Cesur olmak, korkmamak demek

değildir. Korkmak ama yine de kaçmamaktır.

Ve Hilda gerçekten cesurdu. Duvarlar yıkılırken o oturup yumurtalarını korudu ve kaçmadı.

Çok geçmeden Henry onu buldu.

Henry, Hilda'nın duvarını yıkacaktı; geriye bir tek orası kalmıştı. Ama biraz soluklanmak için durdu. Pantolonunun paçasını çizmesine sıkıştırmak için eğilince de, Hilda'nın yatağın altında ışıldayan gözlerini fark etti.

Henry onu önce kedi sandı. Yaklaştı ve Hilda'yı gördü.

Gözlerine inanamıyordu. Ustasına
seslendi.

“George, bir gelsene! Gel de ne
bulduğuma bak!”

George enkazın üstünden tırmanıp yatağın altına baktı.

“Vay canına!” dedi. “Bir tavuk. Bütün bu tantana boyunca burada mıymış yani?” Eliyle enkazı gösterdi.

“Herhalde. Zavallı küçük. Bir madalyayı hak ediyor. Yumurtalarını bırakmamak için kalkmamıştır.”

“Ama artık kalkması lazım. Birazdan enkazı temizlemeye gelecekler.”

Henry küçük cesur Hilda’ya baktı.

“George, civcivleri yumurtadan çıkana kadar kalamaz mı? Yani bunca direnmişken...”

“Saçmalama Henry. Bütün inşaatı bir tavuk için erteleyemeyiz. Aileler aylardır bu evleri bekliyor.”

“Peki onun ailesi ne olacak? Ailesi için

elinden geleni yapmış, öyle değil mi?”

Hilda Henry’yi sevdi.

Ama George da işini yapmak zorundaydı.

Derken bir şey fark etti.

“Henry bak, yuvasını bozmamız gerekmiyor. Neyin içinde oturduğuna baksana! Onu ailesiyle birlikte taşıyabiliriz. Gel de şu yatağı tut.”

George yatağın altına girip, elinde tava, tavanın üzerinde Hilda ve yumurtaları ile dikkatle geri geri çıktı.

Hilda’nın başı dönüyordu ama çaktırmamaya çalıştı.

Duvarın arkasından bir ses geldi.

“Ne oluyor? Herkes kaytarmış. George nerde?”

George tavayı telaşla Henry’ye verdi.

“Al, senin olsun.”

“Ben ne yapacağım ki?”

“Bilmem. Madalya vermek isteyen sendin.” George aceleyle dışarı çıktı.

Henry ile Hilda birbirine baktı.

“Galiba seni eve götürmem gerekiyor,” dedi Henry.

Hilda'nın ailesi

Henry inşaat alanında elinde bir tavayla yürürken komik duruma düştüğünü hissetti. Arkadaşları da güldü bu haline!

Ama Hilda'yı eve götürdüğünde ev sahibinin verdiği tepkinin yanında, arkadaşlarının gülmesi pek hafif kaldı.

“O tavayı içeri sokmana izin veremem! Mis gibi halılarım ne hale gelir kim bilir!” dedi ev sahibi.

“Ama yerinden hiç kalkmıyor ki,” diye yalvardı zavallı Henry. “Civcivleri olacak.”

“Burada olmaz. Kuralları biliyorsun. Hayvan beslemek yasak.”

“Altına gazete kâğıdı sererim,” dedi Henry. “Benim odamda kalır...”

“Olmaz!” dedi ev sahibi.

Böylece Henry, tava ve Hilda, Az Toprak’ın ana caddesinde kendilerine ev aramaya başladılar.

Derken kiminle karşılaştılar: Bayan Smith’le! Tam bakkaldan çıkıyordu ki Hilda’yı bir tavanın içinde görünce çok şaşırdı.

“Merhaba tavuk hanım! Yine otostop mu çekiyordun?”

Henry’nin yüzü aydınlandı. “Onu tanıyor musunuz yoksa hanımefendi? Kimin tavuğu olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet. Biddik iftliği’nden geliyor. Hilda’yla ben eski arkadaşız, öyle değil mi Hilda?”

Hilda gıt gıt gıdakladı. Bayan Smith Henry’ye baktı.

“Biddiklerin aramadığı yer kalmamıştı. Nerede buldunuz onu?”

Henry inşaat alanını anlattı. “Bir madalyayı hak ediyor doğrusu,” diye bitirdi sözlerini.

“Bence mısır gevreğini tercih eder,” dedi Bayan Smith. Hilda’nın ne kadar çok sevindiği her halinden belli oluyordu. “En iyisi onu eve götüreyim. Bay Biddik’i yarın süt getirdiğinde göreceğim nasılsa.”

Henry, Hilda’yı memnuniyetle Bayan Smith’e verdi.

“Umarım Bay Biddik yumurtalarını almaz,” dedi. “Bunca mücadeleden sonra bunu hak etmiyor.”

“Umarım,” dedi Bayan Smith. “Bay Biddik’i ikna etmek için elimden geleni yapacağım.”

Böylece Hilda Bayan Smith’le birlikte eve gitti. Bayan Smith’in evi demek, mısır gevreği, güvenli bir çatı ve huzur demekti.

Bayan Smith geceleyin yatmadan önce birkaç dakikalığına arka kapıyı açık bıraktı. Belki Hilda’nın canı yürüyüşe çıkmak isterdi. Hilda bacaklarını esnetmeyi o kadar istiyordu ki. Ama yumurtalarından ayrılmak konusunda tereddütleri vardı. Bayan Smith’i kek hadisesinden sonra tamamen affetmiş sayılmazdı! Yine de, Bayan Smith onlara gözü gibi bakacağına söz verince aşağı atlayıp küçük arka bahçeyi güzelce turladı. Ailesinin yanına dönmeden de tüylerindeki tozları silkeledi.

Bayan Smith uykuya dalmadan önce uzun uzun Hilda’yı düşündü.

Ertesi sabah Bay Biddik süt getirdiğinde Bayan Smith onu içeri davet etti ve Hilda'nın o harabenin içinde yaşadığı korkunç olayları bir bir anlattı.

“Yumurtalarından ayırmayacaksınız onu, değil mi Bay Biddik?” diye rica etti.

Bay Biddik çenesini sıvazladı.

“Bilmiyorum ki. Hilda bizim en iyi yumurta veren tavuklarımızdan biri. Cıvcıvlerini bytmek için uzun zamana ihtiyacı olacak, bu bizi maddi açıdan zora sokar. Yumurtlamayı kesiyorlar, görüyorsunuz ya, sorun da bu zaten.”

Bayan Smith kararını vermişti. “Bay Biddik, Hilda'yı bir süreliğine bana vermeye ne dersiniz?”

“Size mi vereyim? Neden ki?”

“Hayat bilgisi dersinde kurbağa ve kuş

yumurtalarını öğretiyoruz şu sıralar. Eğer Hilda'yı birkaç haftalığına kiralayabilirsem çocuklar kendi gözleriyle sürece tanıklık etmiş olur. Tahtaya çizerek anlatmamdan çok daha etkili olacağı kesin.”

“Yani Hilda'yı okula götürmek mi istiyorsunuz Bayan Smith?”

“Neden olmasın? Ailesinden ayrılmak zorunda kalmadığı sürece Hilda için sorun olmayacağından eminim. Bence mükemmel bir plan.”

İşte böylece Az Toprak İlkokulu'na bir tavuk geldi. Beraberinde de üç kavanoz iribaş ve öğrencilerden birinin amcasının kuş yumurtası koleksiyonu.

Hilda şeref konuğu olarak Bayan Smith'in masasının altındaki rafa yerleştirildi. Orada, altında tavasıyla kuşlar kadar

mutluydu. Oturmak sıkıcı ve yalnız bir iştir. Böylesi çok daha eğlenceliydi.

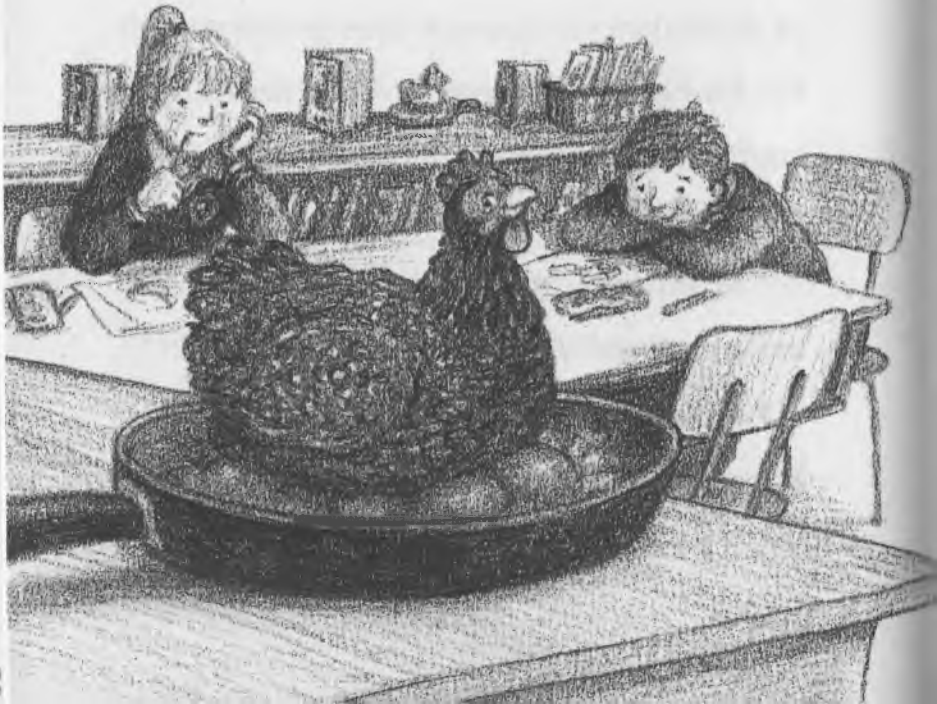
Çocuklar da aynı fikirdeydi! Hilda sınıfın bir parçası olmuştu. Teneffüslerde onu da bahçeye çıkarıyor, beslenme saatinde yiyeceklerini onunla paylaşıyorlardı.

(Kuruyemişle pek arası yoktu ama patlamış mısıra bayılıyordu.) Ona solucan ve pirinç patlağı hediye ediyorlardı. Onu ürkütmemek için yanından parmak ucunda geçiyor, bağırmamaya ya da sıralara vurmamaya özen gösteriyorlardı. Hiç bu kadar sessiz olmamışlardı. Bayan Smith sınıfta tavuk beslemenin birden çok faydası olduğuna inanıyordu artık!

Ve Hilda bir şekilde tüm derslerde başkahraman olmuştu. Resim dersinde onu çizdiler. Dilbilgisi dersinde “Okula gelen tavuk” konulu bir kompozisyon yazdılar. Matematik

dersinde yumurta saydılar. Müzik dersinde “Küçük Tavuk” ve “Yaramaz Tavuk Gıt Gıt” şarkılarını söylediler. Öykü saatinde Bayan Smith onlara Hilda’nın maceralarını anlattı. Çocuklar onun maceralarına bayılıyordu; özellikle de Bayan Smith’le birlikte samanların arasına gömüldükleri maceraya.

Hayat bilgisi dersinde yumurtaları öğrendiler. Başlangıçta yumurtanın içinde

küçücük bir nokta kadar olan civcivlerin, yirmi bir günde nasıl büyüyüp dünyaya gelecek kadar güçlendiğini ve nasıl yumurtadan çıktığını öğrendiler.

Hepsi de Hilda'ya bakıp, küçük civcivlerin ne zaman yumurtaları çatlatacağını merak ediyordu.

Derken bir sabah, sınıfça kilden küçük Hilda heykelleri yaparlarken ön sıralardan bir çocuk parmak kaldırdı.

“Tık tık diye ses duyduğuma eminim öğretmenim.”

Bunda bir tuhafılık yoktu. Bütün hafta en az on kere birisi tık tık diye ses duyduğunu iddia etmişti. Ama bu sefer, tavaya kulağını dayadığında tık seslerini Bayan Smith de duydu. Heyecanla sınıfa döndü.

“Hadi sessizce masanın etrafına gelin. İtişmek yok!”

Çocuklar küçük fareler gibi masaya üşüşüp tavanın etrafında diz çöktü. Hilda şaşkındı ama onları gördüğü için de mutluydu. Artık çocukları hiç yabancılamiyordu.

“Hilda,” dedi Bayan Smith. “Ailen geliyor galiba. Bakabilir miyiz?”

Elbette Hilda da bakmak istiyordu, o yüzden yavaşça yumurtaların üzerinden kalkıp tavanın dışına hopladı.

Çocuklardan hayal kırıklığı dolu bir “aa” sesi yükseldi. Yumurtalarda bir değişiklik yoktu. Sonra Bayan Smith Hilda’dan izin alarak yumurtaları sırayla kulağına götürdü.

Bir tanesinden belirgin bir tık tık sesi geliyordu. Duymaları için tek tek bütün çocukların kulağına uzattı, sonra da dikkatle diğerlerinin yanına koydu.

“İzleyin!” diye fısıldadı.

İzlediler. Yumurtada küçük bir çatlak belirdi, sonra da küçük bir delik. Şimdi kabuğu içeriden dürten küçük bir gaga görünüyordu. Delik genişledikçe genişledi ve nihayet küçük nemli bir kafa delikten dışarı fırladı.

Küçük civciv kıpır kıpır kıpırdandı, bütün gücüyle ittirdi ve en sonunda yumurtanın kabuğunu kırıp dışarı düştü.

Kımıldamıyordu.

“Ay, öldü mü?” diye fısıldadı Jen.

“Hayır, sadece dinleniyor,” dedi Bayan Smith.

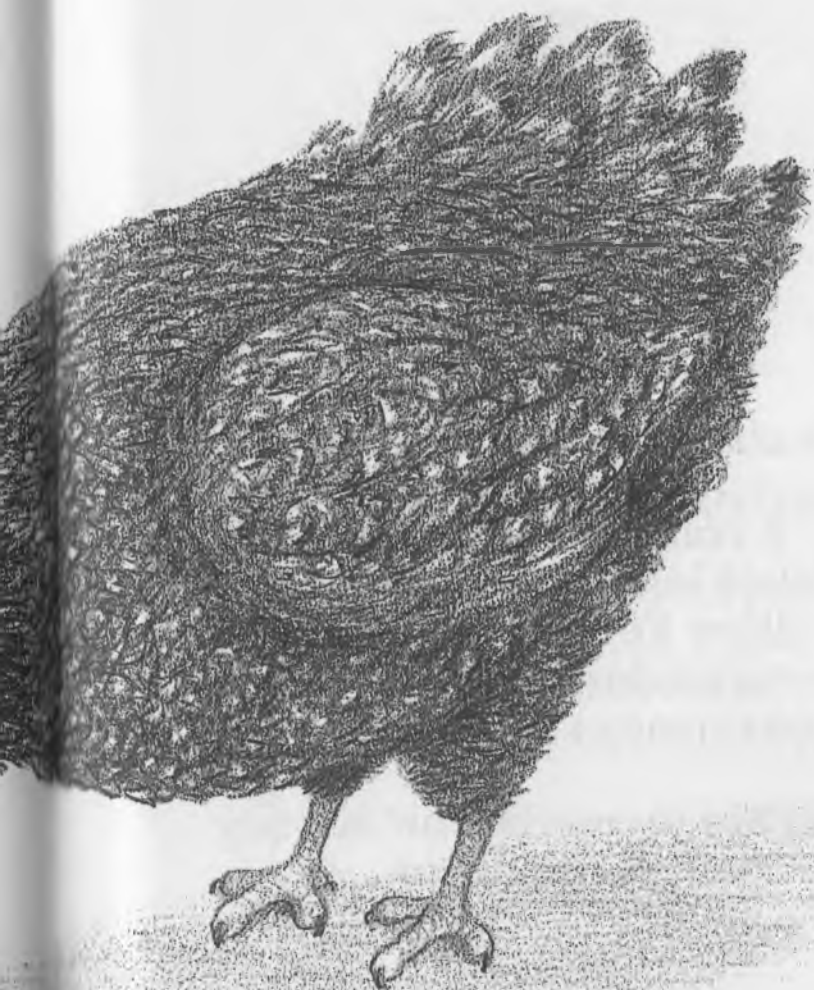
Hilda da endişelenmişti. İlk civcivini kaygıyla izliyordu. Pek iyi görünmüyordu civcivi. Bacakları tutmuyordu, nemli ve sıskaydı. Ama birkaç dakika sonra ayaklanmaya çalıştı ve kurumaya da başladığı için tüyleri bütün civcivlerinki gibi yumuşacık oldu.

Diğer yumurtalarda da çatlaklar oluşmaya başlayınca çocukların heyecanı artmıştı. Hilda ise ilk bebeğine hoş geldin demek için eğildi.

Gözlerine inanamadı. Ta ki civciv gagasını açıp da ilk kez şöyle kuvvetlice “ciiik”leyene kadar.

Böylece Hilda, nihayet kendine bir aile kurabildiğini anladı.

Bu, Suzi.

Suzi küçük bir tekir kedi.

Fransa'da yaşamayı,
kelebeklerin peşinde koşmayı,
diğer kedilerin tersine,
kuyruğundan kafasına doğru
okşanmayı çok seviyor.

Suzi'nin sevmediği bir tek şey
var: Kaybolmak...

Bu, Otto.

Otto bir penguen yavrusu.

Antarktika'da yaşıyor.

Ama Otto sıradan
bir penguen yavrusu değil.

Onun önemli bir görevi var...

Bu, Pim.

Pim bir karıncayıyen yavrusu.

Peki ama karınca da ne?
Ya karıncayıyen?

Pim ne olduğunu bilmiyor
ve öğrenmeye karar veriyor...

